

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Mk 14,12-16.22-26

Krisztus Szent Teste és Vére: Úrnapja („B” év)

Vegyétek, ez az én testem!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Vegyétek, ez az én testem!

A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték (Jézust): „Mit akarsz, hová menjünk, hogy elkészítsük számodra a húsvéti vacsorát?” Erre elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjete a városba. Találkoztok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt, aztán ahová bemegy, ott mondjátok meg a házigazdának: A Mester kérdezi, hogy hol van az a szállás, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elfogyaszthatom? Ő mutat majd nektek egy étkezésre berendezett, tágas, emeleti termet. Ott készítsétek el nekünk.” A tanítványok elmentek, s a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta; és elkészítették a húsvéti vacsorát. Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.” Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik, és mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlő terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom az Isten országában.” Ezután zsoltárt énekelve kimentek az Olajfák hegyére.

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

¹² Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθουον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἐτοιμάσωμεν ἵνα φάγης τὸ πάσχα;

És a kovásztalan kenyerek ünnepének az első napján, amikor szokás volt feláldozni a húsvéti bárányt, mondják neki a tanítványai: „Hol akarod, hogy elmenve elkészítsük, hogy elfogyaszd a húsvéti bárányt?”

¹³ καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀπαντήσῃ υἱὸν ἀνθρώπου κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ,

És elküld a tanítványai közül kettőt és mondja nekik: „Menjetek el a városba, és szembe fog veletek jönni egy vizes korsót cipelő ember: kövessétek őt (menjetek utána).

¹⁴ καὶ ὅπου ἂν εἰσέλθῃ εἶπατε τῷ οἰκοδεσπότη ὅτι Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ ἐστὶν τὸ κατάλυμά μου ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

És ahova bemegy, mondjátok a házigazdának: »A Mester mondja: Hol van a termem, ahol a tanítványaimmal elfogyasztom a húsvéti bárányt?«

¹⁵ καὶ αὐτὸς υἱὸν δείξει ἀνάγαιον μέγα ἐστρωμένον ἑτοιμον· καὶ ἐκεῖ ἐτοιμάσατε ἡμῖν.

És ő fog mutatni nektek egy nagy emeleti termet megerítve, készen: és ott készítsétek el nekünk.”

¹⁶ καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ εὔρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς, καὶ ἠτοίμασαν τὸ πάσχα.

És eltávoztak a tanítványok és elmentek a városba és megtalálták, ahogy mondta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.

(...)

²² Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν λαβὼν ἄρτον **εὐλογήσας** ἔκλασεν καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ εἶπεν· Λάβετε, τοῦτό ἐστιν τὸ σῶμά μου.

És miközben étkeztek, megfogva a kenyeret, áldást mondva megtörte és odaadta nekik és mondta: „Vegyétek, ez az én Testem”.

²³ καὶ λαβὼν ποτήριον **εὐχαριστήσας** ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.

És megfogva a kelyhet, hálát adva odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan.

²⁴ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστιν τὸ αἷμά μου τῆς διαθήκης τὸ **ἐκχυννόμενον** ὑπὲρ πολλῶν.

És mondta nekik: „Ez az én Vérem, a szövetségé, ami kiontatik sokakért.

²⁵ ἀμὴν λέγω υἱὸν ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ θεοῦ.

Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amíg nem iszom az újat az Isten Országában.”

²⁶ Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

És himnuszokat énekelve kimentek az Olajfák hegyére.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹² ET PRIMO DIE AZYMORUM, QUANDO PASCHA IMMOLABANT, DICUNT EI DISCIPULI EIUS: “QUO VIS EAMUS ET PAREMUS, UT MANDUCES PASCHA?”.

¹² **A kovásztalan kenyér első napján, amikor a húsvéti bárányt fel szokták áldozni, tanítványai megkérdezték: „Mi a szándékod? Hová menjünk, hogy megtegyük az előkészületeket a húsvéti bárány elköltéséhez?”**

¹² A kovásztalan kenyerek első napján pedig, mikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték tőle: »Mit akarsz, hová menjünk előkészíteni, hogy megehed a húsvéti vacsorát?«

¹² ***Az első kovásztalan napon, amikor le szokták vágni a húsvéti bárányt, tanítványai megkérdezték: „Hová menjünk? Hol készítsük el számodra a húsvéti vacsorát?”***

¹² ***És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának neki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehed a húsvéti bárányt?***

¹² A kovásztalan kenyér ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták feláldozni, így szóltak hozzá tanítványai: – Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?

¹³ ET MITTIT DUOS EX DISCIPULIS SUIS ET DICIT EIS: “ITE IN CIVITATEM, ET OCCURRET VOBIS HOMO LAGOENAM AQUAE BAIULANS; SEQUIMINI EUM

¹³ **Erre elküldte két tanítványát: „Menjetek a városba! – mondta. – Ott találok egy vizeskorsót vivő emberrel. Szegődjete a nyomába,**

¹³ Akkor elküldött kettőt a tanítványai közül, ezekkel a szavakkal: »Menjetek a városba. Találok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt,

¹³ ***Ő elküldte két tanítványát ezzel a megbízatással: „Menjetek a városba. Ott találok egy vizeskorsót vivő emberrel.***

¹³ ***Akkor elküldte kettőt az ő tanítványai közül, és monda nekik: Menjetek el a városba, és egy ember jó előtökbe, a ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt,***

¹³Elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: – Menjete be a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek,

¹⁴ET, QUOCUMQUE INTROIERIT, DICITE DOMINO DOMUS: “MAGISTER DICIT: UBI EST REFECTIO MEA, UBI PASCHA CUM DISCIPULIS MEIS MANDUCEM?”.

¹⁴**aztán ahová bemegy, ott mondjátok meg a házigazdának: A Mester kérdezteti, hol van az a terem, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elfogyaszthatom?**

¹⁴és ahova bemegy, mondjátok a házigazdának, hogy a Mester kérdezi: ‘Hol van a szállásom, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elfogyaszthatom?’

¹⁴***Menjetek utána és ahova bemegy, ott mondjátok a házigazdának: a Mester kérdezteti: hol az a terem, ahol tanítványaimmal elfogyaszthatom a húsvéti vacsorát?***

¹⁴*És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdi: hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt?*

¹⁴és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: „Hol van a szállásom, ahol tanítványaimmal megehetem a húsvéti vacsorát?”

¹⁵ET IPSE VOBIS DEMONSTRABIT CENACULUM GRANDE STRATUM PARATUM; ET ILLIC PARATE NOBIS”.

¹⁵**Ő majd mutat nektek egy vánkossal berendezett tágas emeleti helyiséget. Ott készítsétek el.”**

¹⁵Mutatni fog nektek egy nagy ebédlőt készen, megterítve. Ott készítsétek el nekünk.«

¹⁵***Ő mutatni fog nektek egy tágas, étkezésre berendezett termet. Ott készítsétek el.”***

¹⁵*És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk.*

¹⁵Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen. Ott készítsétek elő nekünk!

¹⁶ET ABIERUNT DISCIPULI ET VENERUNT IN CIVITATEM ET INVENERUNT, SICUT DIXERAT ILLIS, ET PARAVERT PASCHA.

¹⁶**A tanítványok elmentek, s a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta, s el is készítették a húsvéti vacsorát.**

¹⁶Tanítványai elindultak és bementek a városba. Mindent úgy találtak, ahogy megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

¹⁶***A tanítványok elmentek és a városba érve mindent úgy találtak, ahogy mondta. El is készítették a húsvéti vacsorát.***

¹⁶ *Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt.*

¹⁶ A tanítványok elindultak, bementek a városba, és mindent úgy találtak, ahogy megmondta nekik; elkészítették a húsvéti vacsorát.

(...)

²² ET MANDUCANTIBUS ILLIS, ACCEPIT PANEM ET BENEDICENS FREGIT ET DEDIT EIS ET AIT: “SUMITE: HOC EST CORPUS MEUM”.

²² **Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.”**

²² Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Vegyétek, ez az én testem.«

²² **Étkezés közben kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.”**

²² És mikor ők evének, vevén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: *Vegyétek, egyétek; ez az én testem.*

²² Amikor ettek, vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: – Vegyétek, ez az én testem!

²³ ET ACCEPTO CALICE, GRATIAS AGENS DEDIT EIS; ET BIBERUNT EX ILLO OMNES.

²³ **Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik. Mindnyájan ittak belőle.**

²³ Azután fogta a kelyhet, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan.

²³ **Azután fogta a kelyhet, hálát adott és nekik adta. Mindnyájan ittak belőle.**

²³ És vevén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan;

²³ Azután vette a kelyhet, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan.

²⁴ ET AIT ILLIS: “HIC EST SANGUIS MEUS NOVI TESTAMENTI, QUI PRO MULTIS EFFUNDITUR.

²⁴ **Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik.**

²⁴ Ő pedig így szólt: »Ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik.

²⁴ **Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, az (új) szövetségé, amelyet sokakért kiontok.**

²⁴ És monda nékik: *Ez az én vérem, az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik.*

²⁴ Ezt mondta nekik: – Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

²⁵ AMEN DICO VOBIS: IAM NON BIBAM DE GENIMINE VITIS USQUE IN DIEM ILLUM, CUM ILLUD BIBAM NOVUM IN REGNO DEI”.

²⁵ **Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom az Isten országában.”**

²⁵ Bizony, mondom nektek: többé már nem iszom a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom Isten országában.«

²⁵ ***Bizony mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig a napig, amíg majd az újat nem iszom Isten országában.”***

²⁵ *Bizony mondom nektek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában.*

²⁵ Bizony, mondom nektek, nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat nem iszom Isten országában.

²⁶ ET HYMNO DICTO, EXIERUNT IN MONTEM OLIVARUM.

²⁶ **Ezután elimádkozták a hálaadó zsoltárt, és kimentek az Olajfák hegyére.**

²⁶ Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az Olajfák hegyére.

²⁶ ***Miután elmondták a hálaadó zsoltárt, kimentek az Olajfák hegyére.***

²⁶ *És dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére.*

²⁶ Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

1.3. BEHATÁROLÁS

A Márk-evangélium 14. fejezetében található meg ez a két epizód, amik közé az árulóról szóló rövid szakasz ékelődik be (Mk 14,17-21), de a húsvéti vacsora motívumának köszönhetően egymással szoros kapcsolatban maradnak így is. A két tanítvány által előkészített emeleti teremben (Mk 14,12-16) alapítja meg Jézus az Eucharisziát (Mk 14,22-26). Tehát a Mester válasza az árulás fájdalmára önmagának az odaajándékozása az Oltáriszentségben.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozni akarja:

– Jézus utolsó vacsorája húsvéti vacsora volt. Ő jelképesen a húsvéti áldozati bárány, akinek a vére megmenti és megszabadítja az embereket (vö. Kiv 12).

- A Mester valóban átváltoztatta a kenyeret az ő Testévé, a bort pedig az ő Vérévé. Nem jelképes, hanem valóságos jelenlétről van szó! A Test és a Vér az ő teljes valóságára utal. Az Eucharsztiában Jézus Krisztus teljesen jelen van.
- Jézus áldozatának üdvözítő ereje van: sokakért, vagyis a sokaságokért, tehát minden emberért adta oda önmagát.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

εὐλογία (*eulogészász*): megáldva, jót mondva (Mk 14,22)

Jézus, akit áldottnak neveznek (Mt 21,9; 23,39; Mk 11,9; Lk 1,42; 13,35; 19,38; Jn 12,13), áldja Istent a kenyér megtörésekor is (Mk 14,22). Ezzel arra tanít, hogy az ő követői is legyenek olyan tanítványok, akik Istennek mindig áldást mondanak, sőt a velük szemben ellenségeskedőket is áldják (Lk 6,28, vö. Róm 12,14; 1Pét 3,9).

εὐχαριστήσας (*eukhárisztészász*): hálát adva (Mk 14,23)

Az evangéliumokban ez a szó legtöbbször Jézushoz kapcsolódik, aki

- hálát ad a kenyerekért, mielőtt megszorítja azokat (Mt 15,36; Mk 8,6; Jn 6,11.23).
- hálát ad az Atyának, hogy meghallgatta őt Lázár feltámasztása kapcsán (Jn 11,41).
- hálát ad Istennek, mielőtt a bort a saját Vérévé változtatja át (Mt 26,27; Mk 14,23; Lk 22,17). Lukács ezt a hálaadást a kenyérnek Jézus Testévé való átváltoztatásakor is hangsúlyozza, Pál apostolhoz hasonlóan (Lk 22,19; 1Kor 11,24).

Jézus hálaadása arra hív, hogy az ő tanítványai is folytassák a hálaadást az Eucharisztia ünneplésében (ApCsel 27,35), és minden életkörülményben legyenek Istennek hálát mondó és adó emberek, ahogy az Újszövetség több iratában is olvashatjuk (pl. ApCsel 28,15; Róm 1,8; 14,6; 1Kor 1,4.14; 14,18; Fil 1,3; Kol 1,3.12; 3,17; 1Tessz 1,2; 2,13; 2Tessz 1,3; 2,13; Filem 4; Jel 11,17).

ἐκχυνόμενον (*ekkhünnomenon*): kiontatott; ki van töltve (Mk 14,24)

A kifejezés jelöli:

- a régi tömlőből kiömlő új bort (Mt 9,17; Lk 5,37),
 - az Eucharisztia alapítása kapcsán Jézus Krisztus Vérének a kiontását (Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20),
 - a Szentlélek „kitöltését”, vagyis kiáradását (ApCsel 2,17-18.33; 10,45),
- illetve, hogy a Szentlélek által az Isten szeretete ki van töltve a szívünkbe (Róm 5,5).

Összegezve megállapíthatjuk, hogy az „új bor” Jézus Krisztus szimbóluma (Mt 9,17; Lk 5,37), hiszen a Mester az utolsó vacsorán a bort saját Vérévé változtatta át, amit sokakért odaadott. A görög nyelvben ez a 'sokaság(ok)' értelemben mindenkit jelöl, vagyis nincs kizárva senki Krisztus Vérének üdvözítő ajándékából (Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Továbbá ehhez a kifejezéshez kapcsolódik a Szentléleknek a kiáradása is (ApCsel 2,17-18.33; 10,45). Vagyis ez a szó az Eucharishtiában és a Szentlélekben önmagát teljesen, maradéktalanul nekünk ajándékozó isteni szeretetet hirdeti (vö. Róm 5,5)!

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

Mk 6,41 “Akkor fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, és hálát adott. Megtörte a kenyeret, s odaadta a tanítványoknak, hogy osszák szét. A két halat is szétszította.”

Mk 8,7 “Egy kevés haluk is volt. Ezeket is megáldotta, s meghagyta, hogy osszák ki.”

Mk 11,3 “Ha valaki szólna, hogy mit csináltok, mondjátok, hogy Urának van rá szüksége. Erre rögtön elengedi.”

Szinoptikus párhuzamok

Mt 26,17-19 “A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogy akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Így felelt: „Menjetek be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaikkal a húsvéti vacsorát.” A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, elkészítették számára a húsvéti bárányt.”

Mt 26,26-29 “Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott, és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Mt 26,30 “Ezután elénekelték a zsoltárt és kimentek az Olajfák hegyére.”

Lk 22,7-13 “Elérkezett a kovásztalan kenyér napja. Ekkor szokták feláldozni a húsvéti bárányt. Jézus elküldte Pétert és Jánost ezzel a megbízatással: „Menjetek, készítsétek el a húsvéti vacsorát, hogy elkölthessük.” „Hol készítsük el?” – kérdezték. „Menjetek a városba – felelte –, ott találkoztok egy vizeskorsót vivő emberrel. Menjetek utána abba a házba, ahová megy, s mondjátok meg a házigazdának: A Mester kérdezteti: hol van a terem, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaikkal elkölthetem? És majd mutat nektek egy tágas, étkezésre berendezett emeleti helyiséget. Ott készítsétek el.” Elmentek, s úgy találtak mindent, ahogy mondta. El is készítették a húsvéti vacsorát.”

Lk 22,15-20 “Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltssem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem

teljesedik az Isten országában.” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.” Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak.”

Lk 22,39 “Ezután kiment, és szokása szerint elindult az Olajfák hegyére. A tanítványok is elkísérték.”

Lk 24,30 “Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Kiv 12,14-21 “Ez a nap legyen számotokra emléknap, és üljétek meg úgy, mint az Úr ünnepét. Nemzedékről nemzedékre tegyétek meg ünnepnapnak mindörökre.” „Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. Az első napon tüntessétek el házatokból a kovászt, mert aki az elsőtől a hetedik napig kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izraelből. Továbbá az első napon tartsatok ünnepi összejövetelt, hasonlóképpen a hetedik napon is legyen szent összejövetel. Ezeken ne végezzetek semmiféle munkát, csak azt az ételt készítsétek el, amelyre kinek-kinek táplálékul szüksége van. Tartsátok meg a kovásztalan kenyerek ünnepét, mivel ezeken a napokon vezetem ki csoportjaitokat Egyiptom földjéről. Tartsátok meg ezt a napot nemzedékről nemzedékre: örök törvény ez. Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől a hónap huszonegyedik napjának estéjéig egyetek kovásztalan kenyeret. Hét napon keresztül ne legyen kovász a házatokban. Aki kovászosat eszik, azt ki kell irtani Izrael közösségéből, akár idegen, akár közületek való. Ne egyetek semmiféle kovászosat. Minden helyen, ahol laktok, kovásztalant egyetek.” Mózes összehívta Izrael véneit mind, és így szólt hozzájuk: „Menjetek és szerezzetek bárányt családjaitok számára, és vágjátok le, mint húsvéti áldozatot.”

Kiv 24,8 “Erre Mózes vette a vért, meghintette vele a népet és így szólt: „Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Úr ezen feltételek mellett kötött veletek.”

MTörv 16,2 “Húsvétra áldozz marhát és juhot az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, amelyet az Úr, a te Istened kiválaszt majd neve hajlékaul.”

1Sám 10,2-5 “Ha most tovább mész, Benjamin határánál, Ráchel sírjánál... találkozol két emberrel. Ezt fogják neked mondani: A nőtény szamarak, amelyeknek keresésére indultál, előkerültek. Nézd, atyád a nőtény szamarakat már el is felejtette, miattatok azonban aggódik és kérdezi: Mit tegyék fiamért? Ha onnét tovább mész és a Táboron a tölgyeshez érsz, ott három emberrel találkozol, akik Isten városa, Bétel felé tartanak majd. Az egyik három kecskegidát visz, a másik három kenyeret és a harmadik egy tömlő bort. Üdvözölnek és odanyújtanak neked két kenyeret – fogadd el a kezükből. Aztán Isten Gibeájába érsz [ott lakik a filiszteusok helytartója]. Amikor belépsz a kapun, egy sereg prófétával találkozol, akik a magaslatról jönnek lefelé. Előttük zeng majd a hárfa, a dob, a furulya és a cintányér, ők maguk meg prófétai révületben lesznek...”

Iz 53,11 “Majd ha véget ér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és meglegedés tölti el. Szenvedésével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaitak magára vállalta.”

Jer 31,31-34 “Igen, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával.” “És többé nem lesz szükség rá, hogy az egyik ember a másikat, testvér a testvérét így tanítsa: Ismerd meg az Urat, mert mindnyájan ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig – mondja az Úr –, mivel megbocsátom gonoszságait, és vétkeikre többé nem emlékezem.”

Zak 9,11 “Ami téged illet: szövetséged véérért kiengedem foglyaidat a gödörből, (amelyben víz sem volt).”

1Kor 11,23-25 “Én ugyanis az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem értetek. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet, és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.”

Zsid 9,20 “e szavakkal: „Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Isten veletek kötött.”

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Szent Ágoston: Urunk nem csupán mindent tápláló isteni mivoltára vonatkoztatva állítja magáról, hogy Ő kenyér, hanem arra az emberi természetre vonatkoztatva is, amit magára vett az Isten Igéje. A kenyér pedig – folytatja –, amit én adok, a testem (húsom), amit a világ életéért adok. De mikor jut hozzá testünk a kenyérhez, amit Ő testének nevez? A hívő ismeri és magához veszi Krisztus Testét, ha arra törekszik, hogy Krisztus testének része legyen. Krisztus testének részévé pedig akkor válik, ha Krisztus Lekének követését elsajátítja. Éppen ezért az része Krisztus testének, aki Krisztus Lelke szerint él. Erről a kenyérről beszél az Apostol, amikor azt állítja, mi mindnyájan egy test vagyunk. (...) Mintha Jézus azt mondaná a zsidóknak, nem fogjátok föl az értelmét ama kenyér fogyasztásának és az elfogyasztás módjának; viszont, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véré, nem lesz élet bennetek. Mivel nem akarta, hogy azt gondolják, hogy erről az életről beszél és ezen vitázzanak, hozzáteszi, hogy az örök életről van szó. Ez az, ami nem lesz abban, aki nem eszi azt a testet és nem issza azt a vért. A fizikai kenyérre ez nem igaz. Hiszen, ha nem vesszük magunkhoz, nem fogunk élni, de akkor sem, ha magunkhoz vesszük: akár betegség, akár öregség, akár valami baleset miatt végül úgymint meghalunk. Krisztus Teste és Vére viszont olyan étel és ital, hogy aki nem veszi magához, abban nincs élet, aki azonban magához veszi, abban van, méghozzá örök élet.

Teophylactus: A kenyér nem csupán Krisztus Testének képe, hanem csakugyan Krisztus Testévé változik. Az Úr ugyanis azt mondta: "Az a kenyér, amelyet nektek adok, az én testem." De Krisztus teste rejtve marad szemünk előtt gyengeségünk miatt. A kenyérhez és a borhoz hozzászoktunk, ha azonban húst és vért látunk, nem tudnánk elviselni, hogy magunkhoz vegyük. Ezért az Úr, gyengeségünkre tekintettel, megőrzi a kenyér és a bor formáját, de a kenyeret és a bort valóságosan testévé és vérévé változtatja.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

1003. A hívők, akik a keresztség által egyesültek Krisztussal, már valóságosan részesei a föltámadott Krisztus mennyei életének, de ez az élet „elrejtett” marad „Krisztussal Istenben” (Kol 3,3). Isten „Krisztus Jézusban ugyanis föltámasztott minket, és vele együtt maga mellé ültetett a mennyben” (Ef 2,6). Mivel az Eucharisziában Krisztus testével táplálkozunk, már az Ő testéhez tartozunk. Amikor majd az utolsó napon föltámadunk, mi is megjelenünk „Vele együtt dicsőségben” (Kol 3,4).

1323. „Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával, azon az éjszakán, melyen elárultatott, megalapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a kereszt áldozatát a századokon át eljöveteleig megörökítse, és így szeretett jegyesére, az Egyházra bízva halálának és föltámadásának emlékezetét: az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét mint húsvéti lakomát, melyen Krisztust vesszük magunkhoz, lelkünket kegyelem tölti el, s a jövődő dicsőség záloga nekünk adatik.”

1324. Az Eucharisztia „az egész keresztény élet forrása és csúcsa”. „Az összes szentség, mint minden más egyházi szolgálat és az apostoli tevékenység is, a szent Eucharisziához tartozik és reá irányul. Az Eucharisziában ugyanis benne van az Egyház minden lelki java, tudniillik maga Krisztus, a mi Húsvétünk.”

1325. „Az isteni élet közösségét és Isten népének egységét, melyekben az Egyház létezik, az Eucharisztia jól jelzi és csodálatosan megvalósítja. Benne éri el csúcspontját a tevékenység, mellyel Isten Krisztusban megszenteli a világot, és a kultuszt, melyet az emberek Krisztusnak és általa az Atyának a Szentlélekben nyújtanak.”

1326. Végül az Eucharisztia ünneplése által már most részt veszünk az égi liturgiában és elővételezzük az örök életet, amelyben „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28).

1328. E szentség kimeríthetetlen gazdagsága fejeződik ki különböző elnevezéseiben, melyek közül mindegyik más szempontra utal. Nevei:

Eucharisztia, mert hálaadás Istennek. Az eucharisztein (Lk 22,19; 1Kor 11,24) és az eulogein (Mt 26,26; Mk 14,22) szavak azokra a zsidó áldásokra emlékeztetnek, amelyek – különösen étkezések alatt – magasztalták Isten műveit: a teremtést, a megváltást és a megszentelést.

1329. Úrvacsora, mert arról a vacsoráról van szó, amelyet az Úr szenvedése előestéjén tanítványával költött el, és a Bárány mennyei Jeruzsálem-béli menyegzős lakomájának elővételezéséről.

Kenyértörés, mert a zsidó étkezésnek ezt a sajátos szertartását használta föl Jézus, amikor családfőként megáldotta és szétosztotta a kenyeret, különösen az utolsó vacsorán. E cselekedetről ismerik fel Őt föltámadása után a tanítványok. Az első keresztények eucharisztikus összejöveteleiket „kenyértörésnek” nevezték. Ezzel azt akarták mondani, hogy mindazok, akik az egy, megtört kenyérből, Krisztusból esznek, közösségre lépnek vele és őbenne egyetlen testet alkotnak.

Eucharisztikus összejövétel (szünaxisz), mert az Eucharisziát a hívők összejövételében, az Egyház látható megjelenésében ünneplik.

1331. Communio, mert e szentség révén egyesülünk Krisztussal, aki testében és vérében részesít azért, hogy egy testet alkossunk Vele; nevezik az Eucharisziát görögül ta hagia, latinul sancta, „szent dolgoknak” is – ez az Apostoli hitvallásban szereplő „szentek közössége” elsődleges jelentése –; egyéb nevei: angyalok kenyere, mennyei kenyér, halhatatlanság gyógyszere, viaticum, „útravaló”.

1333. A szentmise közepén a kenyér és a bor Krisztus szavai és a Szentlélek segítségével hívása által Krisztus testévé és vérévé válik. Parancsának megfelelően az Egyház az Ő dicsőséges eljövételéig folytatja azt, amit az Úr szenvedése előestéjén tett: „Kezébe vette a kenyeret (...)” „Kezébe vette a borral telt kelyhet (...)” A kenyér és a bor titokzatos módon Krisztus testévé és vérévé válnak, ugyanakkor a teremtés jóságának jelei maradnak. A följajlásban hálát adunk a Teremtőnek a kenyérért és a borért, „az emberi munka” gyümölcseért, ami előbb a „föld gyümölcse” és a „szőlőtő termése”, azaz a Teremtő adományai. Az Egyház Melkizedeknek, a királynak és papnak a gesztusában, amikor följajlotta „a kenyeret és bort” (Ter 14,18), saját följajlásának előképét látja.

1334. Az Ószövetségben a kenyeret és a bort a zsengeáldozatok között ajánlották föl a Teremtő iránti hála jeleként. Az Egyiptomból való kivonulás összefüggésében még egy új jelentéssel gyarapodtak. A kovásztalan kenyerek, melyeket Izrael népe minden évben a pászkaünnepen evett, az Egyiptomból való szabadító kivonulás sietségére emlékeztetnek; a pusztai manna állandóan Izrael emlékezetébe idézi, hogy Isten szavának kenyereből él. Végül a mindennapi kenyér az Ígéret földjének gyümölcse, záloga annak, hogy Isten hűséges ígéreteihez. Az „áldás kelyhe” (1Kor 10,16) a zsidók húsvéti vacsorájának a végén a bor ünnepi öröméhez eszkatologikus jelentést kapcsol: Jeruzsálem messiási helyreállításának várását. Jézus úgy alapította meg Eucharisziáját, hogy a kenyér és a kehely áldásának új és végleges értelmet adott.

1335. A kenyérszaporítás csodái, amikor az Úr áldást mondott, megtörte a kenyereket és tanítványai által szétosztotta a sokaság táplálékául, előképei az Ő egy eucharisztikus kenyere túlaradó bőségének: a Kánában borra változtatott víz jele már Jézus megdicsőülésének óráját hirdeti. Magát a beteljesedést nyilvánítja ki a menyegzői lakoma az Atya országában, ahol a hívők a Krisztus vérévé vált új bort fogják inni.

1336. Az Eucharisztia első bejelentése megosztotta a tanítványokat, miként a szenvedés bejelentése megbotránkoztatta őket: „Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja?” (Jn 6,60). Az Eucharisztia és a kereszt a botrány sziklája. Egy és ugyanarról a misztériumról van szó, és mindig megosztásra adnak alkalmat: „Ti is el akartok menni?” (Jn 6,67): az Úr e kérdése végig hangzik a századokon mint szeretetének meghívása annak fölfedezésére, hogy egyedül Ő az, akinél „az örök élet igéi” vannak (Jn 6,68); és a hitben elfogadni Eucharisziájának ajándékát azt jelenti, hogy Őt magát fogadjuk be.

1345. A 2. századból ismerjük Szent Jusztinosz vértanú tanúságát az eucharisztikus ünneplés alapszerkezetéről. És e szerkezet mind a mai napig az összes nagy liturgia-családban azonos maradt. Íme, mit ír ő 155 körül, hogy a pogány Antoninus Pius (138–161) császárnak elmagyarázza, mit tesznek a keresztények:

„A Napról elnevezett napon mindannyian, városokban és a falvakban egyaránt, összejövetelet tartunk.

És fölolvassuk az Apostolok emlékiratait és a Próféták írásait, amint azt az idő engedi.

A felolvasó elhallgatása után az előljáró beszédében int és buzdít, hogy ezeket a szép dolgokat tetteinkkel utánozzuk.

Majd mindannyian fölállunk és közösen imát mondunk.”

„Közösen imádkozunk magunkért (...) meg a többiekért, (...) hogy miután az igazságot megtanultuk, a helyes életre törekedjünk, tetteinkben a jót kövessük, s azon legyünk, hogy parancsait megtartsuk, és az örök üdvösséget elnyerjük.

Imáink befejezésekor csókkal köszöntjük egymást.

Ezek után a testvérek előljárójához kenyeret és kelyhet visznek vízzel vegyített borral, aki kezébe veszi, dicséretet és dicsőítést mond a mindenség Atyjának a Fiú és a Szentlélek neve által, hálát ad neki (görögül: eucharisztian), és áldást mond hosszasan azokért, amiket nekünk adott, hogy Ő bennünket ezekre méltatott.

Imái és hálaadása befejezéseképpen az egész nép ráfeleli az Áment. (...) Az előljáró hálaadása és az egész nép felelete után az általunk diákonusoknak nevezettek minden jelenlevőnek osztanak a hálaadás kenyéréből és a vízzel elegyített borából, visznek belőle a távollevőknek is.

1346. Az Eucharisztia liturgiája ma is alapvetően abban a szerkezetben történik, mely századokon át megmaradt. Két, szoros egységet alkotó fókusz körül bontakozik ki.

– gyülekezés, igeliturgia az olvasmányokkal, a homíliával és az egyetemes könyörgéssel;

– az eucharisztikus liturgia a kenyér és a bor följánlásával, a konszekráló hálaadással és az áldozással.

Az igeliturgia és az eucharisztikus liturgia „egyetlen istentiszteleti cselekményt” } alkotnak. Valójában ugyanis az Eucharishtiában számunkra megterített asztal egyszerre Isten igéjének és az Úr Testének asztala.

1351. A keresztények az Eucharishtiának szánt kenyér és bor mellett kezdettől fogva a rászorulókat támogatására is vittek magukkal adományokat. E gyűjtési szokás (collecta) mindig aktuális, és Krisztus példája serkenti, aki szegény lett, hogy minket gazdaggá tegyen:

„A jómódúak és aki akar – ki-ki szándékának megfelelően – adakozik, azt, amit jónak lát; az összegyűjtött adományokat az előljárónál helyezik letétbe, s az belőle gondoskodik az árvákról és özvegyekről és azokról, akik betegség vagy más ok miatt segítséget szenvednek, továbbá a bebörtönzöttekről és az átutazó idegenekről; egyszerűen mindenkinek segít, aki rászorul.”

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

XVI. BENEDEK PÁPA SACRAMENTUM CARITATIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

Az új és örök szövetség a Bárány vérében

9. A küldetés, amelyért Jézus közénk jött, a húsvéti misztériumban teljesedett be. A kereszt magasából, ahol mindeneket magához vonz (vö. Jn 12,32), mielőtt „kilehelte lelkét”, mondja: „Beteljesedett” (Jn 19,30). Mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (vö. Fil 2,8) tartó engedelmességének misztériumában köttetett meg az új és örök szövetség. Isten szabadsága és az ember szabadsága az Ő megfeszített testében végleg találkozott egy fölbonthatatlan, örökre érvényes szövetségben. Isten Fia az ember bűnéért is engesztelést nyújtott egyszer s mindenkorra (vö. Zsid 7,27; 1Jn 2,2; 4,10). Miként már volt módomban állítani, „kereszthalálában történik meg teljesen Istennek az az önmaga ellen fordulása, melyben önmagát ajándékozza oda, hogy az embert újra fölemelje és megmentse – ez a szeretet legradikálisabb formája”. A húsvéti misztériumban valóban megvalósult a rossztól és a haláltól való szabadításunk. Az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásán alapuló „új és örök szövetségről” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Küldetésének e végső célja már nyilvános életének kezdetén nyilvánvaló volt. Amikor ugyanis a Jordán partján Keresztelő János látta a hozzá jövő Jézust, felkiáltott: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). Jelentőségteljes, hogy ugyanez a kifejezés minden szentmisében előfordul, amikor a pap áldozásra hívja a híveket: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív lakomájára Jézus, az Isten báránya”. Jézus az igazi húsvéti bárány, aki önként ajánlotta magát áldozatul értünk, és így létrehozta az új és örök szövetséget. Az Eucharisztia tartalmazza azt a radikális újdonságot, melyet minden szentmisében fölkinál nekünk.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az főünnep *evangéliuma* (Mk 14,12-16.22-26) az utolsó vacsora eseményeit, az Oltáriszentség alapításának történetét beszéli el. Az Eucharisztia ünneplése – a szentmise – Jézus egyszeri és tökéletes áldozatának megjelenítése. Ezzel állítja párhuzamba az olvasmány (Kiv 24,3-8) Mózes áldozatbemutatását és a szövetségekötést, ami előképe az Oltáriszentségnek. Ehhez kapcsolódik a szentlecke is (Zsid 9,11-15), amely Krisztust főpapként ábrázolja, aki nem állatokat áldoz fel, hanem önmaga válik egyszeri és örök érvényű áldozattá megváltást szerezve ezáltal mindenki számára: „Ha ugyanis a bakok és bikák vére, (...) a tisztátalanokra hintve külsőleg tisztává teszi őket, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől Krisztus vére.”

Majd az *Alleluja* vers Jézus szavait visszhangozva megvallja Krisztusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétét és az örök élet ajándékának örömét: „*Én vagyok az égből szállott élő kenyér. * Aki eszik ebből a kenyérből, örökké élni fog.*” (Jn

6,51) Ez rámutat az ünneplés legfontosabb üzenetére is, melyet a szentmise *könyörgése* kérésé alakítva foglal össze:

„Urunk, Jézus Krisztus, te ebben a csodálatos szentségben kínszenvedésed emlékét hagytad ránk. Add, kérünk, tested és véred szent titkát úgy tisztelnünk, hogy megváltásod gyümölcsét szüntelenül élvezzük.”

Az Eucharisztia csodálatos ajándékán elmélkedve mi is csatlakozhatunk a zsoldáros kérdéséhez, mely a *válaszos zsoldárban* (Zsolt 115,12-13.15. 16bc.17-18) hangzik fel: „Az Úrnak mit adhatnék, mindazért, amit nékem adott?”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Mindenek szemei (576/A)

<https://sites.google.com/site/nepenektar3/%C3%89E576A.mp3?attredirects=0>

Aki eszi az én testemet (576/B)

<https://sites.google.com/site/nepenektar3/%C3%89E576B.mp3?attredirects=0>

GITÁROS ÉNEKEK

Meghívtál, hogy vízre lépjek (Forráspont 2019)

<https://www.youtube.com/watch?v=NoOaGqNVFPk>

Sillye Jenő: Tied vagyunk

<https://www.youtube.com/watch?v=NoOaGqNVFPk>

Testvérek: Tápláló Szent Kenyér

<https://www.youtube.com/watch?v=Ph-CRucFLZI>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Reményik Sándor: Mindennapi kenyér

Amit én álmodom
 Nem fényűzés, nem fűszer, csemege,
 Amit én álmodom:
 Egy nép szájában betevő falat.
 Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Lelki kenyér az éhező szíveknek,
 Asztaláldás mindenki asztalán.
 Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Nem cifraság a szűrön,
 Nem sujtás a magyarkán,
 Nem hívságos ünnepi lobogó,
 Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Nem pompázom, de szükséges vagyok.

Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
Ha tollat fogok: kenyeret szelek.
Kellek, tudom. Kellek nap-nap után,
Kellek, tudom. De nem vagyok hiú,
Lehet magára hiú a kenyér?
Csak boldog lehet, hogy megérte ezt.
Kellek: ezt megérteni egyszerű,
És – nincs tovább.
Az álmom néha kemény, keserű,
Kérges, barna, mint sokszor a kenyér,
De benne van az újrakezdés magja,
De benne van a harchoz új erő, –
De benne van az élet.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Miben kell fejlődnöm, változnom konkrétan az Eucharisziával kapcsolatban?
- Hogyan ünneplem a szentmisét? Mit jelent számomra a szentáldozás?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Urunk, Jézus Krisztus, te ebben a csodálatos szentségben kínszenvedésed emlékét hagytad ránk. Add, kérünk, tested és véred szent titkát úgy tisztelnünk, hogy megváltásod gyümölcsét szüntelenül élvezzük. Aki élsz és uralkodol a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy az Eucharisztia Kincsét egyre mélyebben fedezzem fel, s örömteli csodálattal tudjam megközelíteni és ünnepelni. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Vegyétek, ez az én testem! (Mk 14,12-16.22-26)

(Forrás: Pixabay)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- „Jézus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben. Vegyük komolyan!”
(Szent II. János Pál pápa)
- a szentáldozás által kerülök itt a földi életben a legbensőségesebb kapcsolatba az Úr Jézussal.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- törekedjem, hogy áldó, hálát adó és önmagamat másokért odaadó legyek!
- csodáljam az Eucharisztia titkát!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Krisztus Szent Teste és Vére: Úrnapja („B” év)
Borítófotó © Pixabay

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Szent Ágoston és Teophylactus gondolatait a Catena Aurea angol nyelvű változatából Hegyi László fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Reményik Sándor: Mindennapi kenyér –

https://litera.hu/irodalom/elso-kozles/a_het_verse_versecsokor_az_uj_kenyer_unnepere.html

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívía, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paal Ágnes, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levélcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu